

Arrest

nr. 98 694 van 12 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. STEYVERS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X te X. U woonde tot het jaar 2006 te Bosenge bij uw grootmoeder, en verhuisde daarna naar Limbe, waar u werk vond bij een zekere M. Z. U begon bij laatstgenoemde op proef te werken op 20 mei 2006. Gezien hij tevreden was over uw werk, mocht u in dienst blijven. Nadat u er een drietal maanden werkte, vroeg M. Z. u of u hem als zijn vader wou aanvaarden, waarmee u instemde. Hij toonde u een luik in de vloer met een trap die naar beneden leidde. Daar bevond zich een feestzaal die u van M. Z. diende schoon te maken. Hij zei u er niets te eten of te drinken, en niets uit deze ruimte mee te nemen. U maakte de plek schoon, en vroeg zich af of er een feest had plaatsgevonden, hetgeen u vreemd vond gezien u de avond ervoor geen

gasten gezien had. M. Z. zei u aan niemand te zeggen wat u in het huis zag. Na deze dag zag u de kerel, die voorheen de poort bewaakte, niet meer. Er kwam een nieuwe persoon om de poort te bewaken, en drie maanden later diende u opnieuw de ruimte onder het luik schoon te maken. U merkte opnieuw dat er een feest was doorgegaan, hetgeen u niet begreep, gezien u wederom geen gasten had gezien. Nadien beseftte u dat de kerel die de poort bewaakte, opnieuw verdwenen was. Dit herhaalde zich ongeveer elke drie maanden, dit vier jaar lang. Er kwamen telkens nieuwe jongens die de poort dienden te bewaken, nadat u in de ruimte onder het luik diende schoon te maken. Eind 2007 droeg uw baas M. Z. u op pakjes rond te brengen. Hij gaf u een auto die u kon gebruiken hiertoe, en u bracht pakjes rond op vele plekken in Kameroen. U weet niet wat er zich in deze pakjes bevond, noch wie de mensen waren aan wie u deze pakjes diende te bezorgen. Op 25 november 2011 diende u opnieuw de plek onder het luik schoon te maken. Uw baas vertrok diezelfde dag om negen uur 's morgens en u bleef alleen achter in het huis. U maakte de plek schoon zoals u opgedragen was, maar bij het naar boven gaan, vroeg u zich af waarom u niet poogde uit te zoeken wat die plek eigenlijk was. U ging terug naar beneden, en u vond na wat te hebben gezocht, twee deuren. Op een van deze twee deuren, paste een van de sleutels die uw baas u had gegeven. U opende de deur en u zag het lichaam van de jongen die de poort bewaakte, op de grond liggen. U realiseerde zich dat er enkele van zijn lichaamsdelen ontbraken. U was bang en verward, en u besloot weg te gaan. U ging eerst naar het huis van uw vriend, en nadat u merkte dat deze niet thuis was, ging u naar de politie. Op het politiekantoor deed u uw verhaal aan twee politieagenten. U ging samen met hen naar het huis van een van de politiemannen, waar ze u uitlegden dat uw baas een invloedrijk persoon is waartegen niets ondernomen kan worden. Gezien u toch hulp verwachtte vanwege de politie, besloot u naar een hogergeplaatste te gaan. De politiemannen zeiden u niet te zeggen dat u aan hen reeds uw verhaal deed. Wanneer u terugging naar het politiekantoor, werd u naar boven bij een commissaris gebracht. U deed ook hem uw verhaal, waarna hij gedurende een uur telefoneerde. U werd dan daarna naar de wachtkamer gebracht, waar u van 15u tot 23u heeft gewacht. U werd daarna gevraagd de commissaris te volgen, en hij bracht u naar buiten waar u op de parking in een wagen diende te stappen. U werd daarop teruggebracht naar het huis van uw baas, waar u in een van de kamers werd opgesloten. Ze vroegen u meermaals aan wie u uw verhaal verteld had, maar u bleef ontkennen dit aan iemand te hebben verteld. U werd geslagen, vastgebonden en gefolterd. Op 4 december 2011 kwam uw baas de kamer binnen waar u opgesloten was. Hij zei u niets en ging terug weg. Uw baas kwam een tweede maal de kamer binnen op 15 december. Hij zei u dat hij van u gehouden had, u alles had gegeven, en hij vroeg u waarom u zichzelf in deze positie had geplaatst. U vroeg hem om vergiffenis, en hij zei u dat zijn collega's op de hoogte zijn en hij niets kan doen voor u. Nadat hij vertrok, kwamen twee kerels de kamer binnen aan wie uw baas gezegd had u los te maken. Nadat u losgemaakt was, lag u op de grond en weende u. U kreeg plots een energieopstoot en besloot dat u moest zien weg te lopen. U zag dat er een raam was in de kamer, en u kon het slot van de metalen afsluiting voor het raam, breken met behulp van een buis. U ontsnapte en, nadat u eerst had overwogen naar uw vriend te gaan, besloot u naar het huis van de politiemann te gaan die u initieel aangeraden had weg te gaan, gezien er tegen uw baas niets ondernomen kan worden. Nadat u uw hele verhaal aan de politiemann deed, smeekte u om hulp. U besloot eerst uw vriendin te waarschuwen, en u nam haar mee naar het huis van de politiemann. U zei haar te vertrekken samen met uw kind, en de politiemann regelde het opdat uw vriendin samen met uw kind de boot naar Nigeria kon nemen. U bleef bij deze politiemann, tot de dag waarop hij u naar de luchthaven te Douala bracht. Daar ontmoette u de blanke man, met wie u samen het vliegtuig naar België nam op 26, dan wel 27 december 2011. U kwam in België aan op 27 december 2011, en u vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 29 december 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat het door u geopperde asielrelaas van een danige vaagheid getuigt, en meerdere elementen erin geenszins aannemelijk zijn, dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Gevraagd naar de naam van uw baas, voor wie u, volgens uw verklaring zo'n vijf jaren werkte, antwoordde u dat iedereen hem noemde **met een algemene naam, namelijk 'M. Z.'** (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Gevraagd of M. Z. getrouwd was en al dan niet kinderen had, antwoordde u nooit vrouw of kinderen van hem gezien te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd wat u van uw baas wist, op het moment dat u voor hem begon te werken, antwoordde u dat wat u zag, u deed vermoeden dat hij met illegale zaken bezig was, en **dat u hem nooit zag werken** en hij steeds thuis was wanneer hij niet reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd waar u dan dacht dat hij bij betrokken was, en welke zaken hij deed, verklaarde u dat u zich afvroeg of hij in lichaamsdelen handelde toen u het lichaam vond, en dat u nooit geweten heeft welke pakjes

u rondbracht. Gevraagd of u dan nooit vroeg wat er in die pakjes zat, antwoordde u ontkennend, en voegde u eraan toe dat u dat niet kon vragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd wat u zelf dacht dat er in die pakjes zat, antwoordde u – de vraag enigszins ontwijkend – dat u zich op het einde afvroeg of uw baas in lichaamsdelen handelde, dat u niet wist wat er in de pakjes zat, en u het niet zeker bent. Gevraagd wat u dacht dat u rondbracht, voordat u het lichaam van de jongen vond, antwoordde u dat u er nooit aan dacht, het u niet interesseerde, en u er nooit aan dacht zich af te vragen wat u rondbracht. Gevraagd of u zichzelf daarbij dan geen vragen stelde, gedurende al die jaren dat u pakjes rondbracht, antwoordde u dat u zich op het geld concentreerde, u zichzelf niet verontrustte, en u het zou negeren als u eraan dacht (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of u hem dat dan nooit vroeg, gezien jullie goede relatie, bevestigde u dat u een goeie relatie had met uw baas, en verklaarde u niets gevraagd te hebben uit respect voor uw baas. Gevraagd wie de personen waren, naar wie u dingen moest rondbrengen, antwoordde u het nooit geweten te hebben. U verklaarde voorts dat u dacht dat uw baas bij een 'groot bedrijf ofzo' werkte, dat hij, wanneer hij niet reisde, thuis was, u hem dan niet zag werken, en u ook niet weet waarheen hij op reis ging. Gevraagd of u zichzelf geen vragen stelde bij alle poortjongens die kwamen en gingen, antwoordde u dat dat allemaal niet zo belangrijk was voor u, u zich er geen vragen bij stelde, en dat u zich enkel afvroeg waarom u het nooit wist wanneer ze zouden weggaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U verklaarde, gevraagd of er een verband was tussen de jongens die verdwenen, en de feestjes die er waren, dat, wanneer u 's ochtends in het huis geroepen werd om er schoon te maken, u al zou weten dat de jongen aan de poort er niet meer zou zijn. Gevraagd wat u er zelf over dacht, antwoordde u dat u zich afvroeg hoe het kon dat de jongen verdween na het feest, maar dat het nooit echt iets betekende voor u, het uw familie niet was en u het negeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U verklaarde dat, wanneer u op 25 november 2011 - een vijftal jaren nadat u bij M. Z. begon te werken -de plek onder het luik schoongemaakt had, 'de vraag u te binnen schoot waarom u nooit eerder poogde uit te zoeken wat die plek eigenlijk was' (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u die dag wél rondkeek in de plek onder het luik, verklaarde u dat u zich vragen begon te stellen, en dat er maar mensen bleven verdwijnen - hetgeen een uiterst beperkte verklaring is gezien uw voorafgaande verklaringen zich nooit vragen gesteld te hebben wanneer, gedurende vier jaren, mensen bleven verdwijnen en u pakjes diende rond te brengen zonder te weten wat erin zit, noch aan wie u deze pakjes moest geven. U verklaarde voorts, na het lijk van de jongen ontdekt te hebben, naar het politiekantoor te Limbe te zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U deed uw verhaal aan twee politiemannen, met wie u ook samen ging eten tijdens hun pauze (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Ze zeiden u dat ze uw baas zeer goed kenden, en adviseerden u niet naar de politie te gaan met uw verhaal. Ze vertelden u dat hij zeer invloedrijk is, niemand iets tegen hem kan doen, en dat u dient weg te lopen. Gevraagd hoe de politieman heette, naar wie u later terugkeerde en die uw reis organiseerde, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde evenwel, na uw aankomst in België, contact te hebben gehad met de vrouw van deze politiemann en u vernam dat hij gestorven is (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12) – hetgeen uw onwetendheid wat betreft de naam van de politiemann die u uw land hielp ontvluchten, uiterst opmerkelijk maakt. Gevraagd waarom uw baas zo invloedrijk was volgens de politiemannen, antwoordde u dat het zo is in Kameroen, dat wanneer men geld heeft, men er god is. U voegde eraan toe dat uw baas invloedrijk is, dat de politiemann u dat poogde uit te leggen, maar u hoger geplaatsten wou zien (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd waarom uw baas dan zo invloedrijk was, en waarom ze tegen hem niets konden ondernemen, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat u met hen praatte, ze half lacherig aan het praten waren, en u wist dat ze bang waren. Gevraagd hoe de politiemann, naar wie u ook later terugkeerde, uw baas kende, antwoordde u – bijzonder algemeen – dat mensen met geld bij naam gekend zijn in Limbe (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Opnieuw gevraagd hoe hij wist dat de situatie zo gevaarlijk voor u was, antwoordde u – de vraag ontwijkend – dat hij wist dat het een groot gevaar voor u was. U besloot daarop naar een hogergeplaatste te gaan en u werd naar de commissaris gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd hoe deze commissaris heette, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Bovenstaande verklaringen getuigen van een danig vaag karakter, dat er ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid ervan. Immers, u werkte – naar uw eigen verklaring – een vijftal jaren voor M. Z., maar u kent zijn volledige naam niet, u kent zijn beroep niet, u weet niet waarheen hij zo vaak reisde, u weet niet welke pakjes u rondbracht, noch aan wie u deze pakjes gaf, u kent de naam van de politiemann die u hielp niet, en weet evenmin te vertellen hoe deze wist dat uw baas danig invloedrijk was, dat er niets tegen ondernomen kan worden. U verklaarde dat, nadat u aan uw opsluiting was ontsnapt, u naar de politiemann ging met wie u had gesproken alvorens u naar de commissaris ging, om te zien of hij u kon helpen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Hij zei u verrast te zijn dat u nog leefde. Gevraagd waarom u na uw ontsnapping naar de politiemann ging – gegeven de vaststelling dat u hem niet kende, hij meer afwist van uw baas, en u naar de commissaris had gestuurd die u uiteindelijk deed opsluiten – en gevraagd of u dan niet bang was om naar deze politiemann te gaan, antwoordde u dat hij het was die u

aangeraden had niets te ondernemen, u niet wist waarheen te gaan, en u dacht dat hij u kon helpen. U voegde er ook plots aan toe dat hij u had gezegd dat hij u het land kon uithelpen. Deze verklaring overtuigt niet. Het is immers allerm minst onredelijk te verwachten dat u, nadat u aan uw opsluiting wist te ontkomen, alles zou ondernemen opdat u in veiligheid zou zijn. Dat u meteen na uw ontsnapping naar de politieman ging – wiens naam en persoon u niet kende – die u initieel niet wou helpen, en u later naar de commissaris doorverwees die u deed opsluiten, is dan ook helemaal niet aannemelijk, gezien u door toedoen van de commissaris werd opgesloten. Het valt op zijn minst te verwachten dat u, na aan uw opsluiting ontsnapt te zijn, u zich niet opnieuw zou wenden naar de politie, gegeven het feit dat u voorheen door de commissaris uit het politiekantoor werd meegenomen, en vervolgens opgesloten. U verklaarde, na uw vertrek uit Kameroen, enkel contact te hebben gehad met uw vriend O.(...) (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U verklaarde dat hij u zei dat hij gezocht werd en hij niet begreep waarom. U verklaarde het hem te hebben uitgelegd, en u voegde eraan toe dat hij moest verhuizen, daar het niet veilig was voor hem. U verklaarde voorts, na uw aankomst te België, uw vriend te hebben opgebeld, en hem te hebben opgedragen naar het politiekantoor te gaan, om zich er te informeren over de politieman die u uw land hielp ontvluchten, hetgeen uw vriend voor u deed. Het dient opgemerkt dat deze verklaring verder afbreuk doet aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, in het kader van uw asielrelaas. Immers, dat u tegelijk oppert dat uw vriend – naar aanleiding van uw problemen – gezocht wordt, en uit veiligheidsoverwegingen zelfs al verhuisde, én dat hij in uw opdracht naar het politiekantoor ging om zich te informeren over de politieman die u uw land hielp ontvluchten, is niet coherent. Immers, u verklaarde vanuit het politiekantoor te zijn ontvoerd naar het huis van uw baas, dit door toedoen van de politiecommissaris. Dat u dan uw vriend, van wie u beweert dat hij door uw toedoen gezocht wordt, naar het politiekantoor stuurt om er informatie in te winnen betreffende de persoon die u Kameroen zou hebben helpen ontvluchten, is helemaal niet coherent, en schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Later opnieuw gevraagd hoe de politieman, die u hielp, heette, antwoordde u plots dat hij S. of S. heette (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Wanneer de protection officer die u hoorde u daarop een andere vraag wou stellen, onderbrak u en wijzigde u plots uw antwoord door te stellen dat dat toch zijn naam niet is, en u hem 'M.' noemde. U voegde eraan toe te denken dat u zijn naam niet wist. Gevraagd wie S. dan is, antwoordde u dat er geen S. is, u niet denkt dat hij zo heet, en u hem nooit bij naam noemde. De manier waarop u de door u gegeven antwoorden bijstelt en wijzigt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen in het kader van uw asielrelaas. Gevraagd welke documenten u gebruikte om te reizen, antwoordde u dat de man met wie u reisde, de documenten bij zich had. Gevraagd op welke naam het paspoort stond waarmee u reisde, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of u het dan niet zelf diende voor te leggen bij de grenscontrole in België, antwoordde u ontkennend. Uit de beschikbare informatie (zie documentatie in administratief dossier) blijkt evenwel dat eenieder bij de grenscontrole, persoonlijk en individueel aan een controle van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt. Uw verklaringen hieromtrent, doen dan ook verder fundamenteel afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag.

U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, noch ter staving van het door u geopperde asielrelaas.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij acht deze beginselen geschonden omdat voorafgaand aan het gehoor op het commissariaat-generaal geen inzage werd verleend in het dossier van Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker en zijn raadsman.

De verzoekende partij stelt dat 'de Raad van State heeft geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, voorwerp moeten uitmaken

van het debat' (RvSt., BVBA Schmit, nr. 74634, 25 juni 1999). Ze stelt dat *'het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan echter nog verdergaande verplichtingen meebrengt voor het bestuur'*. Dat de commissaris-generaal eerst de essentiële gegevens waarop zij haar beslissing steunt, dient mee te delen in het algemeen en de betrokkene in de mogelijkheid moet stellen om het volledige dossier in te kijken. Minstens dient verzoeker voorafgaand aan de *'hoorzitting'* kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing vormen. Verzoeker moest derhalve een advies van de administratie overhandigd krijgen voor de hoorzitting.

Vervolgens voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien de commissaris-generaal verzoeker niet op een nuttige wijze gehoord heeft. Dit houdt in dat verzoekende partij met alle feiten, die zullen dienen tot de ondersteuning van de beslissing, geconfronteerd wordt. Dit houdt volgens verzoekende partij opnieuw de voorafgaande inzage in van het dossier, zodat hij de overheid op nuttige wijze kan inlichten of corrigeren. *In casu* stelt de verzoekende partij dat zij maar inzage kreeg na de kennisname van de bestreden beslissing en hiermee niet voldaan is aan het inzagerecht. Dat de bestreden beslissing nergens bewijst dat de verzoekende partij inzage zou gekregen hebben.

Verzoekende partij meent dat uit artikel 32 G.W. en de wet van 11 april 1994 geconcludeerd kan worden dat verzoeker, indien de informatie, waarop de bestreden beslissing steunt, voorafgaand aan het interview aan hem werd meegedeeld en hij de nodige tijd had gekregen om informatie te verzamelen op basis van actuele documenten, had kunnen aantonen dat de informatie van de bestreden beslissing niet correct/foutief/gedateerd is. Bovendien stelt de verzoekende partij dat binnen een termijn van 30 dagen geen of onvoldoende informatie verkregen kan worden uit Bangladesh. Die informatie moet dan ook nog eens vertaald worden. Ze meent dat de rechten van verdediging hiermee duidelijk geschonden zijn.

Ten derde beroept de verzoekende partij zich op het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor, die het recht op inzage voorafgaand aan een administratieve beslissing voorzien. Ze stelt dat de rechten van verdediging in elke procedure geëerbiedigd moeten worden, dit een grondbeginsel van het gemeenschapsrecht is, dat zelfs bij ontbreken van iedere regeling hieromtrent de betrokken procedure in acht moet worden genomen. De verzoekende partij uit kritiek op de Belgische asielprocedure, in die zin dat de procedure niet zou voldoen aan de beginselen van het Europees administratief recht. *"Dat asielzoekers niet het recht hebben in de Belgische asielprocedure om geconfronteerd te worden met de punten van bezwaar van de bestreden beslissing, alvorens zij in kennis gesteld worden van de eigenlijke beslissing en de redenen waarop deze is gebaseerd. Zij krijgen ook geen inzage in de documentatie die de administratie heeft bekomen bij het verifiëren van de informatie door de asielzoeker verstrekt tijdens het persoonlijk onderhoud en die punten van bezwaar van het CGVS schragen"* (M. DESOMER, *"De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage"*, T. Vreemd. 2009, 24).

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Verder stelt artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *"§ 1. De commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor"*. De commissaris-generaal is dus niet verplicht om verzoeker meerdere malen op te roepen. De commissaris-generaal heeft in dit geval geoordeeld dat hij voldoende elementen had om een uitspraak te doen over de asielaanvraag van de verzoekende partij, zonder hem een tweede keer te verhoren. Hierbij blijft de commissaris-generaal binnen de hem toegekende bevoegdheid, en kan dus niet gesteld worden dat hij tot een verkeerde beslissing is gekomen die niet door de feiten geschraagd is.

In casu blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal werd gehoord op 8 oktober 2012, waarbij hij werd bijgestaan door zijn raadsman (administratief dossier, stuk 4). Verzoekende partij vulde tevens een vragenlijst in (administratief dossier, stuk 11) waarvan hij een kopie ontving (administratief dossier, stuk 12.).

Derhalve heeft verzoekende partij ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor evenals het recht op inzage, artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en aanvoert dat hij op geen enkel moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal de gelegenheid heeft gekregen om zijn dossier in te kijken en dat de inzage van het dossier slechts plaatsvond na kennisname van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker schriftelijke inzage van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gevraagd voorafgaand aan het gehoor.

Het recht op inzage uit de wet van 11 april 1994 geschiedt enkel op aanvraag en betreft derhalve een passieve vorm van openbaarheid zodat de *post factum* bewering van verzoekende partij geen inzage te hebben gekregen in het dossier voor het gehoor op het Commissariaat-generaal, niet dienstig kan worden aangevoerd.

Bovendien laat verzoekende partij ook na aan te tonen welke gegevens hem hadden dienen te worden overgemaakt of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissing. Zij geeft een algemene theoretische kritiek op de Belgische asielprocedure en de vreemdelingenwet zonder *in concreto* toe te lichten hoe de asielprocedure van de verzoekende partij het Gemeenschapsrecht geschonden zou hebben.

Daarenboven bepaalt het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen specifieke bepalingen met betrekking tot de rechtspleging bij het Commissariaat-generaal en onder meer het gehoor (artikel 12 tot 18). De verzoekende partij toont niet aan dat deze bepalingen geschonden zouden zijn of de omzetting van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming of van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in bovenvermeld besluit of de vreemdelingenwet niet richtlijnconform gebeurd zou zijn.

Wat de hoorplicht betreft werden deze richtlijnen in hogervermeld Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 omgezet in het Belgisch recht waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De verzoekende partij beroept zich op geen dergelijke schending.

De verzoekende partij toont ook niet aan dat de door hem aangehaalde Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage wat de asielprocedure betreft verder gaan dan de bepalingen uit de hogervermelde richtlijnen zoals omgezet in het Belgisch recht.

Voorts dient eveneens opgemerkt te worden dat het administratieve dossier op het moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal bestond uit de volgende stukken: de bijlage 26, zijn inschrijving als asielaanvrager, verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten die door de asielzoeker overhandigd werden, de toestemming van de verzoekende partij om na te gaan of hij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd, de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute en een vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Het is op basis van deze gegevens dat de commissaris-generaal het gehoor heeft voorbereid. De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute werden aan de verzoekende partij voorgelezen en ondertekend. Bovendien werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan de verzoekende partij overhandigd zodat zij bijgevolg kennis had van de verklaringen die zij had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende haar vrees of risico bij terugkeer.

Verzoekende partij omschrijft evenmin welk advies de Dienst Vreemdelingenzaken te dezen vermocht uit te brengen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat het Commissariaat-generaal een administratie is waarop de regels eigen aan een procedure van jurisdictionele aard, met onder meer het recht op tegenspraak, niet van toepassing zijn (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). De rechten van verdediging zijn derhalve niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.415 van 2 februari 2007; RvS, nr. 98.827 van 12 september 2001).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatie bevinden zich bovendien in het administratieve dossier en verzoekende partij heeft er kennis kunnen van nemen.

Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat 30 dagen een termijn is waarin onvoldoende informatie verkregen kan worden uit Bangladesh, stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit Kameroen, op 28 december 2011 asiel aanvraag, op 16 januari 2012 door Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord, op 8 oktober 2012 het gehoor op het commissariaat-generaal plaatsvond, de bestreden beslissing dateert van 30 november 2012 en het verzoekschrift van verzoekende partij dateert van 26 december 2012. Derhalve beschikte verzoeker over ongeveer één jaar om informatie en documenten uit zijn land van herkomst te verkrijgen en kan niet aangenomen worden dat de rechten van verdediging geschonden zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het op zeer summiere wijze herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het relaas zou zeer precies en gedetailleerd zijn en de asielaanvraag zou op grond van enkele niet medegedeelde details afgewezen zijn. Verzoeker zou geen bescherming krijgen van de politie.

Daar waar verzoekende partij stelt vrouw en kind achtergelaten te hebben en dit getuigt van de ernstige bedreiging welke zij ondervindt, meent de Raad dat dit zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt.

Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij stelt dat de verwerende partij over geen contra-informatie beschikt waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij ongeloofwaardig zijn wijst de Raad erop dat het niet de taak is van de commissaris-generaal dit te bewijzen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (zie 2.2).

Voor de beweerdte schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar hetgeen erover in het eerste middel is uiteengezet.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou

moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is niet gegrond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS